

ע"פ 50528/02/16 - אליהו גרסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

24 יולי 2016

עפ"ת 50528-02-16 גרסי נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

אליהו גרסי

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ב"כ המערער: עו"ד דוד קולקר

ב"כ המשיבה: עו"ד ינאי גורני

פסק דין

רקע

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מגי כהן) מיום 19.11.15 בפ"ל 5104-02-10, ובפרט על החלטתו מיום 21.1.16, לדחות את בקשת המערער לביטול הכרעת הדין, שניתנה בהעדרו.

יצוין, כי הכרעת הדין ניתנה בהעדר המערער, אך דינו נגזר בנוכחותו, לאחר שניתנה לצדדים הזדמנות לטעון לעונש, והוטלו עליו העונשים הבאים:

× מאסר על תנאי בן 7 חודשים ל-3 שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או נהיגה בפסילה;

× קנס בסך 1,800 ₪;

× פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל, במצטבר לכל פסילה אחרת, ובניכוי 30 ימי פסילה מנהלית;

× פסילה על תנאי בת 3 חודשים ל-3 שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור את העבירות שבהן הורשע, או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, ויורשע בגינה.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.4.10 בסמוך לשעה 10:15 נהג המערער במונית, מסוג סקודה, מ"ר 71-976-25, ברחוב ברשבסקי 8 בראשון לציון. במועד זה נהג המערער שיכור, בכך שסירב לדרישת השוטרים להיבדק בדיקת שתן או דם, לצורך איתור סמים.

3. בתמצית אצין, כי התיק עבר שני "גלגולים". בתחילה, משפטו של המערער נפתח ביום 10.1.11, לאחר מספר בקשות דחיה שהוגשו על ידי המערער, ומספר פעמים שבהן לא התייצב לדיונים. במועד זה כפר המערער בעובדות כתב האישום והתיק נקבע ליום 5.4.11 לשמיעת ראיות. לאחר שבית משפט קמא סיים את שמיעת הראיות והוגשו סיכומים, ביום 8.11.12 נתנה הכרעת דין וביום 25.12.12 נגזר דינו של המערער.

4. המערער הגיש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין, וביום 5.5.13 החליט בית המשפט המחוזי על החזרת התיק לבית משפט קמא, על מנת לדון בו מבראשית, זאת עקב החלטת בית משפט קמא שלא לדון בעתירה לגילוי ראיה במועד המתאים, כפי שקבוע בסדרי הדין.

בית משפט קמא קבע שלושה מועדי הוכחות (6.6.13, 30.4.14 ו-13.7.14), אך בשל המצב הבטחוני בקיץ 2014, נעדרו מהמועד האחרון ב"כ המערער ועד תביעה. ביום 5.10.14 הסתיימה פרשת התביעה ונקבע דיון המשך ליום 11.12.14, לשמיעת פרשת ההגנה. במועד זה לא התייצבו המערער וב"כ ובית משפט קמא הורה לצדדים להגיש את סיכומיהם תוך פרק זמן מסוים. ב"כ המערער הגיש בקשה לביטול החלטה זו וביקש לקבוע את התיק לשמיעת ראיות ההגנה, תוך שנימק את היעדרותם מהדיון עקב תקלה משרדית. בית משפט קמא קבע דיון בבקשת הביטול, אך גם למועד זה לא התייצבו המערער וב"כ. חרף זאת, ולאחר קבלת הסבריו של ב"כ המערער, הורה בית משפט קמא על שמיעת פרשת ההגנה ביום 4.5.15. עובר למועד זה הגיש ב"כ המערער בקשת דחיה נוספת, שבה טען כי נפל למשכב, בית המשפט נעתר לבקשת הדחיה, וכך נדחו הדיונים מעת לעת לבקשתו של המערער וב"כ, עד ליום 19.11.15.

5. ביום 11.11.15 הגיש ב"כ המערער בקשת דחיה נוספת, והפעם - בשל נסיעתו לאנגליה לצורכי עבודה. בבקשה ציין הסניגור כי כרטיסי הטיסה הובטחו לפני כחודש אך העניין הפך סופי בימים האחרונים. בית משפט קמא דחה את בקשתו, בין היתר, מאחר שמדובר בתיק ש"נסחב" משנת 2010 ולא ברור מהבקשה מתי נודע לסניגור על מועד הנסיעה והאם ניתן היה לנסוע במועד אחר. באותו יום הגיש ב"כ המערער בקשה נוספת ובה הסביר כי אמנם רכש את כרטיסי הטיסה כבר ביום 22.9.15, אך רק לאחרונה המועד הפך סופי, זאת מאחר שנדרש לעשות מספר תיאומים, שכן מדובר על נסיעה לצורכי עבודה. ביום 18.11.15 דחה בית המשפט פעם נוספת את בקשתו, תוך שציין כי הבקשה הועברה לטיפולו רק ביום 17.11.15. חרף זאת, בדיון מיום 19.11.15 לא התייצבו המערער וב"כ, ומשכך ולאור הימשכות ההליכים בתיק, הרשיע בית המשפט את המערער בעובדות כתב האישום ובעבירה של נהיגה בשכרות.

בית משפט קמא קבע דיון נפרד לטיעונים לעונש ליום 2.12.15. לבקשת המערער נדחה מועד הדיון ליום 4.1.16, כאשר במועד זה ביקש ב"כ המערער את ביטול הכרעת הדין שניתנה בהיעדר המערער.

6. ביום 21.1.16 שימע בית המשפט את החלטתו בבקשה לביטול הכרעת הדין בפני הצדדים. בית המשפט פירט באריכות רבה את השתלשלות העניינים שקדמה למתן הכרעת הדין בהיעדר המערער ובסיכומו של דבר, דחה את בקשת המערער לבטלה, מהנימוקים הבאים:

א. סעיף 130(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 [החסד"פ], מאפשר לבית המשפט לבטל החלטה שניתנה בהיעדר הנאשם, לפי בקשתו, לרבות הכרעת דין, כל עוד לא ניתן גזר דין.

על בית המשפט לבחון האם התקיים אחד מאלה: (1) סיבה מוצדקת להיעדרות הנאשם; (2) עיוות דין בשפיטה בהיעדר.

ב"כ המערער הגיש את בקשתו לביטול הכרעת הדין במעמד הדיון אשר היה קבוע לטיעונים לעונש, בלא תצהיר או פירוט הנסיבות העובדתיות המלמדות על סיבה מוצדקת להיעדרותו, וללא הסבר מדוע לא יכול היה לדחות את נסיעתו. בית משפט קמא הפנה לפסיקת בית המשפט העליון אשר עמדה על אופן שבו יש להגיש בקשה לביטול החלטה שניתנה בהיעדר הנאשם (ר' ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' מנחם** [6.1.09]).

לגופו של עניין - מאחר שלא היה מדובר בנסיעה מפתיעה, ומאחר שהדיון נקבע מספר שבועות טרם קיומו, דחה בית המשפט את בקשת הדחיה שהוגשה על ידי ב"כ המערער. בנסיבות אלה, קבע בית משפט קמא, כי אי התייצבותו של ב"כ המערער משמעותה עשיית דין עצמי, תוך התעלמות מהחלטת בית המשפט.

לזאת יש להוסיף כי גם המערער עצמו לא התייצב, ולא ניתן לכך הסבר.

לאור כך לא קמה סיבה מוצדקת להיעדרותו של המערער וב"כ מהדיון.

ב. אשר לעיוות דין שעלול להתקיים בעת שפיטה בהיעדר - הגם שב"כ המערער לא טען כי נגרם למערער עיוות דין, התייחס לכך בית משפט קמא באריכות. בית משפט קמא הפנה לע"פ 6920/07 **חסון נ' מדינת ישראל** [4.9.07], שם פירש בית המשפט העליון את המונח "עיוות דין" באופן הבא: "המונח עיוות דין פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין....". בית משפט קמא קבע כי בעניינו של המערער לא התקיים עיוות דין.

7. לאור החלטה זו, מאחר שהמאשימה טענה לעונש בדיון קודם (4.1.16) ואילו ב"כ המערער הודיע כי אין בכוונתו לטעון לעונש (וחזר על כך גם בדיון הבא, לאחר שמיעת ההחלטה הנ"ל), גזר הדין ניתן ביום 21.1.16.

טענות הצדדים

8. ב"כ המערער טען כי בית המשפט לא שקל מראש, בעת מתן הכרעת הדין, האם יגרם למערער עיוות דין, וזאת בניגוד למצוות סעיף 240(א)(3) לחסד"פ. לטענתו, למערער נגרם עיוות דין חמור ביותר ממתן הכרעת הדין בהעדרו, שכן המשמעות היא שנשללה ממנו הזכות להביא את ראיותיו. המערער הואשם בנהיגה בשכרות בשל סירובו למסור דגימת שתן לאיתור סמים, זאת בזמן שלשוטרים לא היה יסוד סביר לחשוד במערער. לפיכך מדובר בדרישה בלתי חוקית, שנעשתה בחוסר סמכות, ולמערער הייתה הזכות לסרב לה. לפיכך, משמעות החלטת בית משפט קמא, אשר הרשיע כאמור את המערער בהעדרו, היא הרשעת אדם על לא עוול בכפו.

ב"כ המערער הפנה לכך שבית משפט קמא סירב להורות על גילוי ראיה חסויה, המהווה את לב הגנתו של המערער: חשד השוטרים על אודות המיוחס למערער (נהיגה במונית בעודו תחת השפעת סמים) התעורר בעקבות ידיעה מודיעינית. לטענת ב"כ המערער, היה על בית משפט קמא להסיר את החסיון לגבי זהות מוסר הידיעה, על מנת שהמערער יוכל לעשות שימוש במידע זה. הנמקתו של בית משפט קמא, שלפיה אין בראיה המבוקשת פוטנציאל מזכה משום שהראיות להרשעת הנאשם התגבשו לאור התנהגות המערער לאחר שנדרש למסור דגימת דם/שתן (קרי:סירובו), צריכה כשלעצמה להוביל לזיכוי. זאת, מאחר שהדבר מלמד שלא היה בסיס לחשד לפני הדרישה, ומכאן שסירובו של המערער לבדיקה היה כדן.

9. ב"כ המערער הוסיף כי הכרעת דינו של בית משפט קמא אינה מנומקת כלל. מכאן שבית משפט קמא לא הפעיל את שיקול הדעת המתחייב, וזאת בניגוד להוראות סעיף 240(א)(3) לחסד"פ. הסעיף מורה כי בטרם הרשעת המערער היה על בית המשפט לבחון האם יכול להיגרם למערער עיוות דין, מה שלא נעשה במקרה דנן. בית משפט קמא נימק את החלטתו רק בעת דחיית בקשתו של המערער לבטל את הכרעת הדין, ומשכך שגה בית משפט קמא, שכן הרשיע את המערער מבלי שהפעיל שיקול דעת ומבלי שנימק את החלטתו.

10. ב"כ המערער אף טען כי היעדרותו שלו ושל המערער הייתה מוצדקת, והיה על בית משפט קמא להיעתר לבקשתו לדחות את מועד פרשת ההגנה. הוא ציין כי בקשתו הייתה מפורטת ומנומקת והוא הסביר כי מטרת נסיעתו לאנגליה הייתה לצורכי עבודה, ובין השאר גם לצורכי תיק זה. החלטתו של בית משפט קמא שלא לקבל את בקשת הדחיה, כאשר בית המשפט ידע כי קיימת למערער הגנה, מהווה כאמור עיוות דין חמור ביותר.

11. בסוף הדיון לפני ציין ב"כ המערער כי הערעור אינו מופנה כלפי גזר הדין. נוסף על כך טען כי הוא מודע לכך שהחלטה שלא לבטל את הכרעת הדין מושתתת על אדנים משפטיים נכונים, אך מבית המשפט נדרש יותר. ובמילותיו:

"אני לא בא בטענות לכלים המשפטיים שנקטה בהם השופטת, שקיימים בחוק, אני יודע לקרוא אותם, אבל השופט יושב כדי לעשות דבר מה נוסף. העניין הוא לא משפטי בכלל, הוא משפטי במובן זה שהשופט צריך לשקול אם באמת יש פה זלזול בבימ"ש, אם התוצאה חמורה שלא ראוי לקבלה, האם מתוך ניסיון העבר בתיק זה, אמנם הנאשם מזלזל באשמה? יש לו פה כל כך הרבה סימנים שזה לא נכון, שהדרך של ביהמ"ש לא ראויה".

הוא הוסיף כי הוא אינו מזלזל בבית המשפט, אך חש אי צדק, שכן הגיש את הבקשה הראשונה לדחיית מועד הדיון ולאחר שבית משפט קמא לא נעתר לבקשתו הגיש בקשה נוספת שלא זכתה להתייחסות עד יום לפני הדיון. לא זו אף זו: באותו יום היה הסניגור באולם לפני אותו מותב, ובית המשפט לא הודיע לו שאין בכוונתו לדחות את הדיון. משכך, קיבל את ההחלטה הדוחה את בקשתו לדחות את הדיון כשהיה כבר בלונדון.

אשר לאי התייצבות המערער: המזכירה של הסניגור הודיעה למערער כי לא יהיה דיון שכן הסניגור נוסע לחו"ל. הסניגור הוסיף כי גם בנקודה זו לא זלזל בבית המשפט, אך חשב שמאחר שהגיש בקשה מפורטת ומנומקת, בית משפט קמא יעשה כבכל יתר הפעמים ויורה על דחיית הדיון גם הפעם.

12. ב"כ המשיבה מיקד את טיעוניה רק לעצם החלטת בית משפט קמא לדחות על בקשת המערער לביטול הכרעת הדין. הוא הפנה לסעיף 240 לחסד"פ אשר קובע כי בכך שהמערער לא התייצב לדין רואים בו כמי שהודה בעובדות כתב האישום, ועל בסיס זה הרשיע בית משפט קמא. אשר לטענה כי נגרם למערער עיוות דין - בית משפט קמא הסתפק בהרשעת המערער בלבד, ודחה את הדין לטיעונים לעונש, קרי: לא גזר את דינו, הגם שהיה ראוי לעשות כן. מדובר בתיק שמתנהל בבית משפט קמא, ב"גלגול שני", בסחבת רבה אשר מתוארת בהרחבה בהחלטת בית משפט קמא. המערער ובא כוחו לא התייצבו לדיונים לא פעם, ובית משפט קמא התחשב ולא עשה שימוש בסעיף זה ביד קלה. כך הפנה ב"כ המאשימה לדין שהיה קבוע ליום 11.12.14, לפרשת הגנה, שאליו לא התייצבו המערער וב"כ בשל תקלה משרדית. במעמד הדין בית משפט קמא הורה על הגשת סיכומים בכתב, חלף שמיעת ראיות ההגנה, ולאחר בקשת ב"כ המערער, נעתר בית המשפט וקבע דיון נוסף לשמיעת פרשת הגנה. ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 9142/01 **סוריא איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** [2.10.03] **[עניין איטליא]**, שלפיו תקלה משרדית אינה עילה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות נאשם. ב"כ המאשימה חזר על כך שבפועל, התיק נמשך כשנה מבלי שהייתה בו איזושהי התקדמות, עד למועד שבו המערער וב"כ החליטו שלא להתייצב. הפרקליט עמד על כך שכאשר מוגשת בקשת דחיה, לא ניתן לצאת מנקודת הנחה שהבקשה תתקבל. ב"כ המערער בחר באופן מודע שלא להתייצב לדין ואף לא שלח עו"ד אחר מטעמו או אמר למערער להתייצב. בנסיבות אלה לא מדובר בעיוות דין שבגינינו נוצרה תוצאה לא הוגנת או לא סבירה למערער. המערער וב"כ לקחו סיכון בכך שהחליטו שלא להתייצב לדין בטרם ניתנה החלטה בבקשה.

אם תתקבל טענתו של המערער, המשמעות היא שבכל פעם שנאשם יחליט שלא להתייצב לדין תצמח לו טענה של עיוות דין. המחוקק קבע במיוחד פרוצדורה שונה בעברות קלות, על מנת שהדין יהיה מהיר ויעיל. המערער הזהיר יותר מפעם אחת בחובת ההתייצבות ובדבר המשמעות באי התייצבותו לדיונו. ב"כ המאשימה עמד על כך שבית משפט קמא התייחס בהחלטתו שלא לבטל את הכרעת הדין לסעיף 130 לחסד"פ, אך הסעיף הרלוונטי הוא סעיף 240 שהוא, כלשונו, בעצם "תמונת ראי", שכן מדובר באותן עילות שבית המשפט צריך לבחון.

לבסוף טען, כי ככל שבית המשפט יחליט לקבל את הערעור יש להחזיר את התיק לבית משפט קמא.

13. המערער עצמו ביקש להוסיף אף הוא מספר מילים. לדבריו הוא "סוחר" את התיק במשך 7 שנים. היה מעל 50 פעמים בבית המשפט, כאשר היו ימים שבהם המתין לעדים במשך שעות. מבחינתו מדובר בעינוי דין - הוא הפסיד שעות עבודה רבות, לא הצליח לאכול או לשתות ואף נכנס לדיכאון, שכן חשש שיאבד את פרנסתו. המערער הוסיף כי אולי שגה לפני 7 שנים אך מאז התבגר, התחתן והוא מצפה לילד. נהיגה זו פרנסתו, והוא משמש כנהג מונית מזה 23 שנים. עוד טען כי רישיון נשלל ל-6 חודשים, מה שעלה לו מאות אלפי שקלים, ומשכך - להשקפתו - הוא כבר שילם את עונשו.

דין והכרעה

14. למרות ניסוחו הרחב של הערעור, ככזה שחל גם על גזר הדין ועל שלל נושאים נוספים, למעשה עלי לבחון את החלטת בית משפט קמא שלא לבטל את הכרעת הדין שנתן, בהעדר המערער, מכח סמכותו לפי סעיף 240 לחסד"פ.

סעיף 240 לחסד"פ, שכותרתו "סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות", הוא דין מיוחד, שחל בין היתר על עבירות

תעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש. הוראת חוק מקבילה לזו קיימת גם בסעיף 130 לחסד"פ, שכותרתו "שפיטת נאשם שלא התייצב להמשך משפטו".

בית המשפט העליון קבע **בעניין איטליא** את המתווה לדיון בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם, בשים לב לתכליתו של סעיף 240 לחסד"פ. התכלית היא יעול ההליך הפלילי ומתן אפשרות לשפוט נאשם, הבוחר שלא להיות נוכח בעת הדיון. נאמר כי סעיף 240 לחוק מיועד גם למנוע מצבים שבהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו. בשני המקרים ניתן לראות את הנאשם שלא התייצב כמי שמודה בעובדות כתב האישום, ואף לגזור את דינו בהעדרו.

כעולה מהוראות סעיף 240(3) לחסד"פ, בית המשפט רשאי לדון נאשם שלא בפניו אם הוא סבור שלא יהא בכך משום עיוות דין כלפי הנאשם, ובלבד שלא יטיל עליו מאסר. לעניין ביטול פסק דין מרשיע שניתן בהעדר הנאשם, מפנה סעיף 240(ב) לסעיף 130(ח) לחסד"פ.

כאשר הוכרע הדין וטרם נגזר הדין (כבעניינו), חל סעיף 130(ה) לחסד"פ, שלפיו מקום שבו ניתנה החלטה בעניינו של נאשם שלא בפניו, לרבות הכרעת דין, וכל עוד לא נגזר דינו, רשאי בית המשפט לבקשת הנאשם לבטל את החלטתו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. הנטל להוכיח את הטענות הללו רובץ לפתחו של הנאשם.

15. בעניינו, ההסבר שניתן מפי המערער וב"כ לסיבה שבגינה נעדרו מן הדיון בפני בית משפט קמא אינו מצדיק התערבות בהחלטתו של בית משפט קמא. ההלכה הפסוקה קבעה שעל מנת להיעתר לבקשתו של נאשם לבטל פסק דין אשר ניתן בהיעדרו, עליו להראות כי קיים טעם ממשי המצדיק את אי התייצבותו לדיון (ראו רע"פ 4695/15 **אבו סאלח נ' מדינת ישראל** [16.7.15], **ועניין איטליא**). בית משפט קמא דחה את בקשתו של ב"כ המערער לדחיית הדיון (ביום 19.11.15) פעמיים, כאשר ב"כ המערער יצא לנסיעת עבודה מחוץ לגבולות מדינת ישראל על דעתו הבלעדית, תוך לקיחת סיכון שמא בקשתו לא תתקבל. חשוב לזכור, כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו המפורטת, וכעולה מסעיף 4 לעיל, כי בקשת דחיה זו הייתה רק אחת ברצף של בקשות דחיה רבות, שלהן נעתר בית המשפט, והיא באה לאחר מספר מקרים של אי התייצבות לא מוצדקת מצד המערער ובא כוחו, שגם אחריו לא מיצה בית המשפט, והיא את הדיון עם המערער ולא הפעיל סמכותו לפי סעיף 240 לחסד"פ, אף שיתכן שהיה רשאי לעשות כן. דומני, כי בית משפט קמא גילה אורך רוח יוצא דופן כלפי המערער ובא כוחו עד ההחלטה מושא הערעור.

כידוע, הגשת בקשה לדחיית מועד דיון אינה פוטרת את המגיש מהתייצבות לדיון, כל עוד לא הוחלט על דחייתו (רע"פ 5316/15 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** [20.8.15]). ב"כ המערער לא התייצב לדיון, אף שלא נתקבלה בקשת הדחיה. הטעם שסיפק לבקשת הדחיה הנוספת בשרשרת הדחיות לא היווה סיבה מוצדקת הנתמכת בעובדות. התנהגות זו הייתה בגדר עשיית דין עצמי.

יותר מכך: ב"כ המערער הודיע למערער, באמצעות מזכירתו, כי אין צורך שיגיע לדיון, מאחר שהוא (עורך הדין)

טס לאנגליה. המערער כאמור הוזר על ידי בית המשפט בחובת התייצבותו, ונאמר לו כי אם לא יתייצב לדיון ניתן לשפטו גם בהעדרו, כמצוות המחוקק בהוראת סעיף 130(א) לחסד"פ. מכאן, שגם המערער פעל תוך עשיית דין עצמי. משקבע בית המשפט מועד דיון - היה על המערער להתייצב, כל עוד בית המשפט לא הורה אחרת.

16. אשר לחשש כי ייגרם למערער עיוות דין - טענתו המרכזית של ב"כ המערער היא שעומדת למערער הגנה טובה, והיא העובדה כי דרישת השוטרים מהמערער הייתה דרישה לבדיקה בלתי חוקית, ומשכך סירובו לתת דגימת דם או שתן הייתה כדין. ב"כ המערער סומך טענתו על החלטת בית משפט קמא (מיום 9.1.14 בגלגולו השני של התיק) בכל הנוגע לעתירתו לגילוי ראיה חסויה. לטענתו, שגה בית משפט שלא אפשר לו להסיר את החיסיון, שכן מדובר בלב הגנתו של המערער. בהקשר זה אציין כי בבקשתו של ב"כ המערער לבית משפט קמא, שנעשתה במעמד הדיון, ללא שצירף אסמכתאות, נמנע המערער מלפרט כיצד הותרת פסק הדין על כנו עלולה להביא לעיוות דין. טענות אלה נשמעו בפעם הראשונה לפניי מותב זה, וכבר מן הטעם הזה דנן להידחות. טענת "עיוות הדין" לא הועלתה בדיון לפני בית משפט קמא, לא בתיק מושא ערעור זה, וגם לא בתת"ע 8698-08-14, שאליו הפנה ב"כ המערער בטיעונו בבית משפט קמא, ושממנו ביקש בפרוטוקול מיום 4.1.16 בבית משפט קמא "לעשות קופי-פייסט" (אך לא צירף אותו להודעת הערעור).

למעלה מן הנדרש ועל פני הדברים, אני סבורה כי שגה בית משפט קמא בהחלטתו על הותרת החיסיון לגבי זהות המודיע ומועד מסירת המידע, על כנו. גם לדידי אין מדובר במידע שיכול היה לסייע למערער בהגנתו.

לעניין טענתו הנוספת של המערער, כי קביעת בית משפט קמא, **שהראיות** להרשעת המערער נולדו לאחר הבדיקה, צריכה להוביל לזיכוי, משום שקביעה זו שומטת את הקרקע תחת קיומו של חשד עובר לביצוע הבדיקה: טענת המערער מערבת שני דברים שאין לערב ביניהם. הידיעה המודיעינית שהייתה בידי השוטרים הקימה חשד סביר, שהצדיק דרישה לערוך בדיקה. כפי שקבע בית משפט קמא, התנהגותו של המערער בעת האירוע וסירובו למסור דגימת דם או שתן, הם **הראיות** לכך שהמערער ביצע את המיוחס לו. לחוד החשד שהצדיק ביצוע בדיקה, ולחוד הראיות שנבעו ממנה (או מהסירוב לבצעה). ראיות אלה מלמדות כי אין בהרשעה משום עיוות דין.

לאור כל אלה, אני סבורה כי המערער לא עמד בנטל ההוכחה כי יהיה בהותרת הכרעת הדין על כנה, משום גרימת עיוות דין.

17. בשולי הדברים ולמעלה מהצורך אוסיף גם זאת: ב"כ המערער ציין בדיון כי אינו בא בטענות לכלים המשפטיים שבהם השתמש בית משפט קמא, אלא שלטעמו "השופט יושב כדי לעשות דבר מה נוסף". למעשה, גם אם לא אמר את הדברים בפה מלא, מבקש ב"כ המערער סעד לפניו משורת הדין. נוכח התנהלות המערער עובר למתן ההחלטה מושא הערעור, הדחיות הרבות שנתבקשו, הפעמים שבהן לא התייצב מבלי לקבל רשות ושעליהן מחל בית משפט קמא, והעובדה שבסופו של יום עשו המערער ובא כוחו דין לעצמם כשלא התייצבו, אין כל מקום להיעתר כאן לסעד שהוא לפניו משורת הדין.

18. הודעת הערעור, כמו גם נימוקיה, התייחסו אף לחומרת העונש שהוטל על המערער בגזר הדין. בדיון לפניי הודיע

ב"כ המערער כי לא הגיש ערעור על גזר הדין (עמוד 5, שורה 8 לפרוטוקול), לפיכך איני נדרשת לכך.

19. ממכלול הטעמים האמורים, **הערעור נדחה**. לפנים משורת הדין איני עושה צו להוצאות.

הצדדים הודיעו כי ניתן לשלוח להם את ההחלטה מבלי לזמנם לדיון כדי לשמעה, ועל כן המזכירות תשלח אותה לצדדים.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ו, 24 יולי 2016, בהעדר הצדדים.